

ביאורים | שער השמים

כאשר ברח יעקב לחרון מפני עֵשׂו אחיו, הוא עבר קודם לכן במקום המקדש. שם הוא זכה להתגלות האלוקית שבה ראה את הסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה. בהתגלות זו אף הובטחה לו הארץ - "והנה אנוכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך והשיבותיך אל האדמה הזאת". כאשר התעורר יעקב משנתו והבין שהיה עד להתגלות אלוקית ישירה, הוא נבהל ואמר: "ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים". יעקב אבינו ידע היטב את גדולתו ואת מעלתו הרוחנית, ועם זאת לא ייחס את ההתגלות האלוקית אליו לזכותיו אלא **מעלת הארץ**. הוא הבין היטב שכל היכולת שלו להידבק בה' ולהתעלות בקדושה ובמידות טובות נובעת מכוחה האלוקי של ארץ ישראל. **כלל, ארץ ישראל היא אדמת הנובאה, ובאופן עקרוני ניתן לקבל נבואה רק בה**. גם הנבואות של יחזקאל הנביא ונביאים נוספים שהיו בחוץ לארץ היו בשביל ארץ ישראל ומכוחה בלבד. באדמה הטמאה של חוץ לארץ אין יכולת להתרומם באופן משמעותי מבחינה רוחנית בלי קישור כלשהו לארץ ישראל. ארץ ישראל היא שער השמים ובה בלבד ייתכנו חיים אידיאליים של קישור אמתי וחי עם אלוקים.

מוקצה מחמת חסרון כיס - ב | הלכות

עוד בכלל מוקצה מחמת חסרון כיס: שטרות כסף, מסמכים מסחריים חשובים, תעודת זהות, כרטיס אשראי, בולים, כרטיסיה לאוטובוס, קלף של סופרים, נייר כתיבה מיוחד שמקפידים שלא להשתמש בו לצרכים אחרים. וכן שעון קיר ותמונה יקרה שמקפידים שלא להזיז בחינם שמה יזקוק - מוקצים מחמת חסרון כיס. וכן ארון גדול שמקפידים שלא להזיז בחינם כדי שלא יתקלקל - מוקצה מחמת חסרון כיס. והאיסור הוא על הזנת כלל הארון, אבל מותר לפתוח את הדלתות והמגרות שנועדו לשימוש יומיומי כוסות, צלחות ובגדים שנועדו לסחורה, מוקצים מחמת חסרון כיס, מפני שהסוחרים רגילים להקפיד שלא להשתמש בהם. וסוחר שאינו מקפיד על כך, אין הכלים שברשותו מוקצה. סוחרים בימינו מאכלים אינם רגילים להקפיד שלא יאכלו מהסחורה שבידם, ולכן המאכלים שבחנויות ובמחסנים אינם מוקצים. (מתוך 'פניני הלכה' שבת ב' כג, ד)

דברים שבלב | נשמה חדשה

בן דודי, גרמי, הגיע ללבך בארץ מאמריקה הגדולה. מיד כשהוא נחת לא התאפקתי ולקחתי אותו לכותל. הוא התרגש מאוד ואפילו טמן פתק קטן בין אבני הכותל. עשינו סיור מודרך במנהרות הכותל, אשר היה מרגש לא פחות. אחר כך אכלנו ארוחת ערב קלה ברובע. לאחר יום מפרך כזה הגענו הביתה, עייפים אך מרוצים, ונרדמנו תוך שניות. בבוקר, אחרי שהתעוררנו, שאלתי את גרמי: "איך קמת הבוקר? אתה מרגיש אותו גרמי?". הוא הסתכל עליי, לא מבין מה אני רוצה ממנו. "אני רוצה להראות לך דבר מעניין", חייכתי. "רבי אברהם אזולאי היה מקובל שחי בחברון לפני כמה מאות שנים. הוא כתב דבר מדהים: 'והנה האדם כשהוא בחו"ל הייתה לו נפש מעולם האופנים, וכשזכה ונכנס לארץ בא לו נפש חדשה מעולם היצירה ומתלבש בתוך הנפש הישנה שהיתה לו, ובלילה הראשונה שישן בארץ יוצאות שתי הנפשות ועולות למעלה, ובחזרה אינה חוזרת אלא החדשה בלבד'".

אני לא מבין לגרמי מה כתוב פה, אבל אני לפחות מבין שאתה אדם חדש... האוויר המיוחד של ארץ ישראל ברא לך נשמה חדשה. תתחדש!"

אחי הגדול שלומד בישיבה גבוהה שמע את הדברים. הוא התקרב אלינו ואמר: "אדם בארץ ישראל יכול לקלוט דברים עליונים יותר. האוויר כאן צלול יותר. 'אזירא דארץ ישראל מחכים'. יש לו יכולת להתחדש בעבודת ה'. גם עם ישראל שחוזר לארצו אחרי אלפיים שנות גלות קיבל נשמה חדשה. בגלות הייתה לנו נשמה אחת, וכשהתעוררנו בארץ ישראל מהשינה העמוקה של אלפי השנים, קיבלנו נשמה חדשה. הנשמה הזאת גורמת לנו להתחדשות בכל התחומים; בלימוד התורה, בתשובה, בעבודת ה', בהתייחסות לחוכמות החול וביחס לאמנות וליצירה. בארץ אנחנו חוזרים ומקיימים את המדינה, ולכן אנו צריכים המון תחומים ומקצועות שלא היו לנו פעם. צריך להביט בדברים במבט של עם החוזר לארצו, ולא של עם הנמצא בגלות, מנותק מחיי החומר ועוסק רק בענייני הרוח. זו, לדעתי, אחת המשמעותיות של 'הנשמה החדשה' הזאת. מבט חדש על כל עבודת ה' שלנו בארץ ישראל".

אן שתי דוגמאות לקבלת הנשמה החדשה? מה המשמעות שלהן?

